

1 – IK BEN IN AMSTERDAM GEBOREN

Hij mag zijn grootouders dan nooit gekend hebben, zijn opa aan moederskant heeft er toch op meedogenloze wijze voor gezorgd dat Harry Slinger al zijn leven lang lijdt aan verlatingsangst. Dat kwam zo: toen Harry amper vier jaar was moest zijn moeder, Corrie Slinger-Kragtwijk, opgenomen worden in het Wilhelmina Gasthuis. Dat was al vaker gebeurd, want nadat zij op 10 augustus 1949 was bevallen van Harry, haar vijfde kind, raakte zij verlamd aan haar linkerbeen. Uit onderzoek bleek dat ze aangroeisels tussen haar rugwervels had die haar zenuwbanen afknelden. Met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid had zij dat te danken aan haar vader, Arie Kragtwijk, die melkboer was. Hij had weliswaar een winkel op de hoek van de Marnixstraat en de Nieuwe Tuinstraat, maar melk werd een eeuw geleden nog voornamelijk aan de deur bezorgd. Harry vertelt: ‘Mijn grootvader ging met zijn kar de wijk in. Er waren toen nog geen vaste melkwijken, iedere melkboer had klanten naar eigen soort. De familie Kragtwijk was van het houtje¹, dus had alleen katholieke klanten. Die woonden meestal op de bovenste etage om dichterbij God te zijn. Opa Kragtwijk was een echte potentaat die profiteerde van het feit dat hij dertien kinderen had. God hebbe zijn ziel, maar hij is voor mij een reden om niet naar de hemel te willen. Mijn moeder moest samen met haar zusjes met een juk op de schouders melk aan huis bezorgen, vaak ook naar drie- of vierhoog. Zelf deed haar vader de makkelijke klanten. Oma heeft hemel en aarde moeten bewegen om het juk van Corrie’s schouders te krijgen.’

Maar toen was de schade al aangericht. Het houten juk was door het ijzerbeslag, de kettingen en de beide emmers vol melk zo zwaar dat Corrie haar hele leven last van haar rug heeft gehouden. En uiteindelijk zelfs deels verlamd raakte. Het heeft tijdens Harry’s vroegste jeugd menige operatie gekost om haar weer redelijk te laten lopen. Zijn vader was kleermaker en werkte zich een slag in de rondte om het hoofd boven water te houden in de karige naoorlogse jaren. De

vier oudste kinderen zaten op school en konden zich wel redden overdag, maar als zijn vrouw in het ziekenhuis lag, kon hij de zorg voor nakomertje annex handenbindertje Harry er niet bij hebben. Meestal was er wel familie die het schattige blonde neefje met liefde tijdelijk in huis wilde nemen, tot die keer in december 1953 toen iedereen druk was met de feestdagen en er even nergens asiel voor het ventje te vinden was. De enige oplossing was het kleuterweeshuis voor moeilijk opvoedbare kinderen, onderdeel van het kloostercomplex van de Arme Zusters van Voorzienigheid - in de volksmond het Jordaans Vaticaan - op Lauriergracht 37. Harry: 'Mijn zussen zaten daar op de meisjesschool, dus ik bleef bij hen in de buurt. Ik zie de hoge gangen, brede trappen en in het zwart geklede nonnen nog zo voor me. Toen ik werd overgedragen aan een non, zo vertelden mijn zussen mij later, was het eerste wat ik deed uit woede haar sluier van haar hoofd trekken. Bleek die non zo kaal als een biljartbal te zijn! Die nonnen zullen vast heel aardig zijn geweest, maar als kind van vier heb je daar onder die omstandigheden geen boodschap aan. Ik wilde alleen maar naar huis, naar mijn vader en moeder en mijn broer en zusjes. Misschien ben ik er maar een week of 14 dagen geweest, maar het leek voor mij wel een half jaar, zo'n indruk heeft dat gemaakt.'

Dat gevoel van alleen achtergelaten worden heeft een levenslang litteken op Harry's ziel veroorzaakt. Zijn traumatische ervaring in het weeshuis werd nog eens versterkt door een gebeurtenis met Sinterklaas. Harry: 'Op 5 december was het pakjesavond en kwamen Sinterklaas en Zwarte Piet de weeskindjes verwennen. Familieleden die het konden betalen, konden een cadeautje komen brengen. De andere kinderen kregen iets van het Kerk- en Armbestuur. Mijn vader kocht voor mij een mooie rode brandweerauto, die ik uit handen van Sinterklaas ontving. Maar wat kon mij die brandweerauto schelen, ik wilde alleen maar gewoon thuis zijn. Ik zat op de koude stenen trap toen een schlemielig weesje langsliep met een rode ballon aan een touwtje om zijn pols. Waarschijnlijk van de kerk gekregen. Dat vond ik zo mooi, zo'n ballon die kon zweven. De jongen keek op zijn beurt jaloers naar mijn auto. We ruilden. Ik kon mijn geluk niet op: nu kon ik in mijn fantasie wegzweven naar waar ik maar wilde. Naar huis

dus. Om mijn dierbare bezit zo goed mogelijk te beschermen, ging ik er bovenop zitten. Met een enorme knal kwam er een einde aan mijn kortstondige geluk. Huilend zat ik daar met lege handen. Later kwam mijn vader op bezoek en vroeg: “Waar is je brandweerauto?” Toen moest die jongen, dat vond ik zo lullig, die aan mij teruggeven. Terwijl zijn ballon naar de ratsmodee was. Daarvan heb ik de wijze les geleerd: als iets je dierbaar is, ga er dan niet bovenop zitten.’

Harry is in Amsterdam geboren, driehoog achter op de Bloemgracht nummer 121. Ondanks dat hij zijn geboorteplek in één van de klassiekers van Drukwerk, *Hee Amsterdam*, bezingt, blijft de misvatting dat hij in Noord geboren zou zijn, hardnekkig standhouden, vanwege het eerste succes *Ik verveel me zo in Amsterdam-Noord*. Harry is echter een geboren Jordanees, net als zijn jeugdidolen Johnny Jordaan, Willy Alberti en Tante Leen.

Voor zijn drie oudere zussen was de nieuwe baby een geschenk uit de hemel, letterlijk, want afgeleverd door de ooievaar. Zijn oudste zus Ria schreef in de laatste fase van haar leven: ‘Ik moest bij tante Alie gaan slapen, want de baby kon komen. De volgende ochtend ging de deurbel, dat was pappa, die riep al onder aan de trap: “Het is een Harry, het is een Harry!” Hij was zo blij, dat zal ik nooit vergeten.’

Harry: ‘Opeens was daar een stuk levend speelgoed voor de meiden Slinger. Een pop om mee te knuffelen, te wandelen, om in slaap te wiegen, mee rond te zeulen en vooral om te troosten als hij huilde. Maar als dat kreng niet huilde, viel er niks te troosten. Daar hadden mijn zussen snel wat op gevonden. Als het plaatje *’s Avonds als het kampvuur brandt* van de Kilima Hawaiians op de distributieradio² werd gedraaid, begon ik met mijn lipje te trekken. Ze ontdekten dat ik dat ook deed als ze boven mijn wieg *Yippiayee, yippiayoo* blèrden. Al snel volgden de waterlanders, waarna mijn zussen erom vochten wie mij mocht troosten. Mijn moeder bepaalde wie aan de beurt was om mij in de armen te nemen. Als kleine Harry weer lachte, klonk opnieuw zachtjes *Yippiayee, yippiayoo* en begon de hele affaire van voren af aan. Dit tafereel is mij uiteraard later meegedeeld.’

‘Als hij alleen in de box moest, bleef ik bij hem, dan huilde hij niet,’ schreef Ria. ‘Toen was publiek al heel belangrijk voor hem. Harry

9 – LIEFDE OP DE VERTROUWEN

Eén van de kraakpanden waar Drukwerk speelde, was Herengracht 12. Harry kende dat pand uit zijn jeugd. ‘Daar zat de confectiefabriek van Marianne Löhle, waar mijn vader zaken mee deed. Ik ging wel eens met hem mee.’

Nu werd er een groot krakersfeest gegeven en Drukwerk was gevraagd om op te treden. ‘Het was heel gezellig en we waren al een paar uur aan het spelen toen om een uur of één ineens een politie-man binnenkwam die met een armbeweging aangaf dat we moesten kappen. Ik zwaaide vrolijk terug en speelde gewoon door. Naast me stond de Custom-versterker zodat ik tijdens het drummen het volume van de zang kon regelen. De agent kwam naar me toelopen en begon aan de knoppen te draaien in een poging om hem uit te zetten. Maar als je er geen verstand van hebt, moet je niet zomaar aan mijn versterker zitten, want dan heb je een probleem. Dus ik gaf hem, pang, met mijn drumstok een keiharde tik op z’n hand. Toen kreeg ik me toch een dreun voor m’n kanis. Ik sprong achter mijn drumstel vandaan en lag meteen met die agent over de grond te rollen. Binnen een minuut kwam de ME binnenstormen. Ze zochten gewoon een aanleiding om het pand te ontruimen. Die hadden ze nu gevonden.’

Het optreden werd stilgelegd en de apparatuur werd in beslag genomen. Terwijl agenten bezig waren om de versterkers in een politiebusje te zetten, kwam Harry naar buiten met zijn inmiddels ingepakte drumstel. ‘Nee, dat gaat niet mee,’ zei een van de agenten.

‘O nee?’ zei Harry. ‘Moet jij eens opletten.’

Hij zette zijn bassdrum in de bus, die er door de agent meteen weer uitgehaald en op straat gezet werd. Harry riep: ‘Wel godverdomme, als je alles in beslag neemt, neem je dit ook mee. Ik maak de meeste teringherrie en dan laat je mij hier met mijn handel staan? Dacht het niet.’

De hoofdagent kwam tussenbeide en zei: ‘Zet er maar in en neem maar mee.’

De bandleden moesten zich melden op Bureau Warmoesstraat.

Harry: ‘We hadden natuurlijk al een aardige slok op. We zaten met z’n allen op de gang en moesten een voor een bij het loket komen. Toen ik aan de beurt was, zei de dienstdoende agent – hij had een rode baard, ik zie hem nog zo voor me, die klerelijer – “Naam?”

“Slinger.”

“Kom op, geen grappen, je naam!”

“Dat zeg ik toch: Slinger!”

“Ja, als we hier valse namen op gaan geven, dan ben je nog niet klaar met me.”

“Wel godverdomme, ik heet Slinger!” Ik draaide me om en riep: “Jongens, hoe heet ik?”

“Slinger!” riepen ze alle drie.

Enfin, dat was gedaan en Roodbaard zei: “Ga maar weer zitten.”

“Ho, wacht effe, ik ben nog niet klaar,” zei ik.

“O nee? Nou, ik ben wel klaar met jou.”

“Maar ik niet met jou. Ik wil de naam van die agent die mij een klap voor m’n kanis heeft verkocht. Dat is toch niet normaal, als je gewoon aan het werk bent?”

“Dat gaat je niks aan.”

“Dat gaat me niks aan? Ik heb het recht te weten wie mij geslagen heeft.” Omdat ik in het jongerenwerk zat, wist ik dat je dat kunt eisen. “Ik wil die naam hebben om aangifte te doen.”

“Gooi die man eruit!” riep Roodbaard tegen zijn collega’s. Ze pakten me bij m’n kladden en droegen me met mijn benen vooruit naar de uitgang. Zo kreeg ik mooi de gelegenheid om mijn voeten tegen de deurpost te zetten. Toen moesten er nog meer agenten bijkomen om mij naar buiten te krijgen. In de worsteling riep iemand: “Hou die man aan” en toen werd ik afgevoerd naar een cel. Heb ik een nacht gezeten, mijn eerste nacht op Bureau Warmoesstraat. Geweldig toch. De anderen hadden Marijke al gewaarschuwd en zij belde een van de jongens van het Advocatencollectief in Noord. Die heeft ervoor gezorgd dat ik de volgende dag vrijkwam en aangifte van geweldpleging door een ambtenaar in functie mocht doen. Ook konden we al onze spullen weer ophalen. Een superverhaal. Ik ben er nog trots op.’

Het was wel vaker hommeles bij optredens in die tijd. Ook die keer

12 – ‘FRITS SPITS HIER. JE STAAT OP 1!’

Vlak nadat de eerste elpee van Drukwerk uitkwam, stapte Harry over van buurthuis De Banne naar buurtcentrum Het Breed in de wijk Nieuwendam in Amsterdam-Noord. In de lokale pers vroeg journalist Paul van Gageldonk hem naar het waarom. ‘Enerzijds omdat Het Breed me vroeg, maar ook vanwege een aantal frustraties. Toen ik bij De Banne kwam, werd er gezegd dat nog datzelfde jaar de eerste paal voor het jongerencentrum de grond in zou gaan. Het is nu vijf jaar later en er is nog niets gebeurd. Ik bleef maar tegen de jongeren zeggen: maar het komt wel hoor! Op een gegeven moment word je ongeloofwaardig en moet je concluderen dat je verkeerd bezig bent. Ondanks dat de jongeren mij niet zien als de bruinbrood-met-kaas-vretende welzijnswerker met geitenwollen sokken en Donald Duck-schoenen. Bij Het Breed ben ik als team-leider toch een beetje de bedrijfsleider geworden waar ik bij Albert Heijn niet aan wilde.’

Als het interview over Harry’s passie muziek maken gaat, zegt hij: ‘Ik denk dat we zo langzamerhand toch wel tot de betere groepen van Nederland behoren, maar ik verwacht niet dat wij nou opeens grandioos gaan doorbreken.’

Op kerstavond 1981 organiseerde Harry samen met zijn collega’s bij Het Breed een diner voor ouderen uit de buurt. Te midden van de gezellige drukte ging de telefoon. Een medewerker nam op en riep: ‘Slinger, de NOS voor je aan de lijn.’ Harry nam de hoorn over en een redacteur vroeg hem of hij even kon blijven hangen. Frits Spits wilde hem live in de uitzending iets vertellen. Op de achtergrond hoorde Harry muziek en vervolgens de stem van Spits: ‘Als het goed is, heb ik Harry Slinger van de Amsterdamse groep Drukwerk aan de lijn. Harry?’

‘Ja, Frits, Harry Slinger hier.’

‘Ik moet je even storen, want ik heb een mooi kerstcadeau voor je. *Je loog tegen mij* staat op nummer 1 van de Nationale Hitparade.’

Harry was totaal verbouwereerd. ‘Ik wilde natuurlijk gelijk iedereen bellen, maar ik zat daar met een kluit bejaarden. Die ik ook nog moest uitleggen hoe dat werkte met de hitparade en dat ik nu de nummer 1 was. Die mensen zaten me aan te kijken van: dat zal allemaal wel leuk zijn voor je, maar ik heb honger. Tussen de soep en de piepers heb ik iedereen gebeld. Het was zoiets onwezenlijks. Wat houdt het in dat je nummer 1 staat? Wat gebeurt er dan? Ik had geen idee.’

Die tweede kerstdag speelde Drukwerk voor het eerst in het Groningse Vlagtwedde, voor duizend gulden. De eigenaar van feestzaal De Marke had weken daarvoor *Je loog tegen mij* op de radio gehoord en dacht: leuke band, die ga ik boeken. Vlak voor het optreden stonden ze ineens op nummer 1. Harry: ‘Die man dacht: ze komen niet meer. Maar we kwamen wel. Het was stijf uitverkocht. Een megasucces. Sindsdien is hij ons blijven boeken, twee keer per jaar. De live-elpee die we bij wijze van afscheid in 1990 uitbrachten is daar opgenomen.’

Half januari stond *Je loog tegen mij* ook op 1 in de Veronica Top 40. Drukwerk stootte daarmee *One of us* van ABBA, toen de grootste band van de wereld, van de hoogste positie. Van de ene dag op de andere waren de vijf hardwerkende Amsterdammers die bij wijze van hobby in een bovengemiddeld succesvol feestbandje speelden, beroemd. Harry: ‘We werden door het ene tv-programma na het andere gevraagd. Camerarepetitie was er niet bij, daar werden stand-ins voor gebruikt. Want wij moesten overdag naar onze bazen. EMI was zo vriendelijk om een zesdeurs Mercedes met chauffeur te huren om ons van ons werk op te halen. Daar zaten we, vijf volksjongens die in een limousine door Nederland werden gereden. Het was niet te beschrijven. We waren ineens een topact en moesten dus goed verzorgd worden. “Heren, wat gaan we vanavond eten?” Dan kwamen we langs een snackbar en dan riepen wij: “Ho stil wacht stop!” Die dikke Mercedes parkeerde voor de snackbar en wij vielen met een hoop kabaal naar binnen. Op de radio waren ze net aangekomen bij nummer 1 van de Top 40, dat waren wij. Dat lieten we merken ook natuurlijk, je had die mensen moeten zien kijken! Wij daar aan de patat met een bal gehakt, betaald door de platenmaatschappij. Helemaal te gek!’

rapport staat: 'Inhoud en repertoirekeuze van de groep Drukwerk en dus Harry Slinger hebben het niveau dat de term "exponent van het Nederlandstalig lied" en dus de toekenning van de Bob Scholte-ring volledig rechtvaardigt.'

Harry was er enorm trots op, maar zag het ook als een verantwoordelijkheid om daadwerkelijk het Nederlandstalig repertoire in zijn geheel te promoten en te steunen waar hij kon, en niet alleen dat van hemzelf en zijn band.

En dus werd op 3 november 1986 Hollandsche Nieuwe geopend, door de Zangeres Zonder Naam, die op dat moment een enorme comeback maakte met de live in Paradiso opgenomen versie van haar klassieker *Mexico*. In een feesttent voor de deur van de winkel was het een drukte van belang. Tussen de vele gasten en afgevaardigden van de media liep bedrijfsleider Luuk Hasselman te stralen van trots. Hij vertelde aan wie het maar horen wilde dat het een uniek concept was waar al het Nederlands product, dus ook jazz, country & western, hardrock, enzovoorts, te koop was. 'Uniek is ook dat iedereen die zelfstandig een plaat opneemt en uitbrengt, zelfs al zijn het maar honderd exemplaren, zijn product in onze zaak kwijt kan,' aldus Luuk in één van de krantenberichten over de opening. 'Daarnaast willen we talenten doorsluizen naar de platenmaatschappijen, zodat ze betere kansen krijgen. We starten ook een eigen label, eveneens Hollandsche Nieuwe genaamd, waarmee we voor artiesten die in eigen beheer een plaat willen opnemen, zorg dragen voor de persingen, het ontwerpen en drukken van de hoes en de distributie. We zijn ervan overtuigd dat het een succes wordt. De reacties op de plannen zijn zeer positief. Er bestaat behoefte aan een dergelijke zaak.'

Daar dacht Rabo dus heel anders over. En hij leek gelijk te hebben: nog geen jaar later moest Hollandsche Nieuwe de deuren alweer sluiten. In een boekje getiteld *Drukwerk: Het Verhaal* dat bij een in 2002 verschenen verzamel cd-box werd gevoegd, schreef ik dat de platenzaak failliet ging. Dat schoot bij Luuk Hasselman in het verkeerde keelgat: 'Hollandsche Nieuwe ging niet failliet, de stekker werd eruit getrokken. Het heeft gewoon de kans niet gekregen om

zich te bewijzen. Dat kwam omdat Drukwerk BV diep in de financiële problemen zat, er bleek van alles mis te zijn in het café. Ik viel wel eens in achter de bar, maar er was me nooit iets vreemds opgevallen. Totdat ik werd uitgenodigd voor een gesprek op kantoor, er zaten twee mannen uit de politiek en een dame tegenover me, bandrecorder op tafel, en ze stelden allemaal vragen. Of de inkoop van koffie en suikerklontjes wit of zwart ging, allemaal van dat soort bizarre dingen. Ik wist nergens van en ik had het totaal niet zien aankomen. Maar het gevolg was wel dat mijn zaak dicht moest. Harry zei: “Het is lullig, Luuk, maar we zitten met een enorm financieel gat in het café. Wat als laatste openging, moet als eerste dicht.” Heel abrupt was het voorbij, de huur werd stopgezet, het winkelpand moest ont-reimd worden.’

Hoe dat financiële gat bij Café Drukwerk was ontstaan, dat is een ongelofelijk verhaal. Schenk even wat in en ga er maar eens goed voor zitten.